ΕΤΟΣ Γ. — ΑΡΙΘ 387 Τιμᾶται λεπτὰ 10 ΣΑΒΒΑΤΟΝ 11 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1882

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ: Ἐν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχ. φρ. 20. — Ἐν τῷ ἐξωτ. φρ. 30.
ΑΓΓΕΛΙΑΙ: ἅπαξ ἢ δίς, λ. **40**, τρὶς ἕως ἑξάκις λ. **20**, κατὰ μῆνα λ. **15**, ἔτος ἢ ἑξαμηνίαν λ. **10**.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

— ΓΡΑΦΕΙΟΝ, **ὁδὸς Μουσῶν,** *Ἀριθ. 4, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος.* —

ΤΗΝ ΠΟΛΙΝ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

ὅπου ἡ θαλασσία αὔρα συναντᾶται μὲ τὴν μυροβόλον τῶν ὀρέων πνοήν, ὅπου ἡ ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου χαρίζει χιλίας ζωὰς καὶ ἡ δύσις αὐτοῦ οἰστρηλατεῖ καὶ τὸν πεζότερον νοῦν, ὅπου ὁ ὁρίζων εἶναι διαυγέστερος βοημικοῦ κρυστάλλου, καὶ ὁ οὐρανὸς γαλανώτερος καὶ τῆς γλαυκώπιδος θεᾶς, ὅπου τέλος ἡ ὑγεια τοῦ σώματος καὶ ἡ ὑγεία τοῦ πνεύματος εἰσὶν ἀδελφωμέναι, κατέστησαν πόλιν νοσηρὰν, πόλιν ἐπικίνδυνον, πόλιν ἐν ᾗ αἱ ἐπιδημικαὶ νόσοι ἔστησαν τὴν σκηνήν των, ἀπαραλλάκτως ὡς οἱ Ἀθίγγανοι στήνουσι τὴν ἰδικήν των παντοῦ ὅπου εὕρωσιν ἀδέσποτον γῆν.

Πέρυσιν εἴχομεν τὸν κοιλιακὸν τύφον· ἐφέτος ἔχομεν τὴν εὐλογίαν· διόλου παράξενον τὸ ἐρχόμενον ἔτος νὰ ἔχωμεν τὴν χολέραν· διατί ὄχι; μήπως κατ' ἔτος δὲν ἀλλάζομεν καὶ κυβερνήσεις; καὶ τότε διατί νὰ μὴν ἀλλάζωμεν καὶ ἐπιδημίας; ὑποθέτετε τὰς μὲν ὠφελιμωτέρας τῶν δέ; πλανᾶσθε! Ἰδοὺ ἓν παράδειγμα προχειρότατον: ἐπὶ τῆς εὐλογίας, τὸ ἔθνος ἀδύνατον νὰ ὑποστῇ πλείονα τῶν 1000 κρουσμάτων, μόνον ἐν Ἀθήναις· καὶ ἐπὶ τῆς πρωθυπουργίας τοῦ κ. Τρικούπη τὸ αὐτὸ ἔθνος ἀδύνατον νὰ ὑποστῇ ἐλάσσονας τῶν 1000 διορισμῶν μόνον ἐν Μεσολογγίῳ καὶ ἰδοὺ ὅτι ἔχομεν καὶ ἐδῶ ἰσοζύγιον.

***

Ὅταν τις ἀπομακρύνηται τῶν Ἀθηνῶν, τῆς Ἑλλάδος ἐν γένει, καὶ μεταβαίνῃ εἰς ἄλλας πόλεις τὰς ὁποίας καλύπτει διαρκὴς ὁμίχλη, ἐν αἷς θὰ ἐσπείρομεν ὀρύζιον ἐκ τῆς λιμναζούσης πλέον ὑγρασίας, θὰ ἀπηλπιζόμεθα ἐκ τῆς ἀεννάου βροχῆς, καὶ θὰ ηὐτοκτονοῦμεν ὑπὸ τὸν στενὸν καὶ ἀπειλητικὸν ὁρίζοντα, καταλαμβάνεται ὑπὸ θαυμασμοῦ καὶ ἐκπλήσσεται πῶς εἰς τὰς πόλεις αὐτὰς δύνανται νὰ διάγωσιν ὁλόκληρον τὴν ζωὴν των ἄνθρωποι, καὶ δὲν ἀποθνήσκουν καὶ δὲν ἀσθενοῦν· ἀλλ' ἐνῷ ἐπὶ πολὺν χρόνον βασανίζεται νὰ λύσῃ τὸ πρόβλημα αὐτό, αἰφνιδίως μίαν ἡμέραν οἱ ὀφθαλμοί του ῥίπτονται εἰς τὸ κάτοπτρον, παραδόξως δὲ βλέπει ὅτι τὸ ξένον ἔδαφος ἐδείχθη φιλοξενώτερον τοῦ πατρῴου, καὶ διὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν πατρίδα, ἀποδίδει τὸ ῥόδινον χρῶμα τῶν παρειῶν του εἰς τὴν ἐντροπήν!...

Καὶ τότε μόλις ἀφυπνιζόμενος τοῦ πατριωτικοῦ ληθάργου, συγκεντρώνει βαθμηδὸν τὰς ἐντυπώσεις του καὶ ἐνθυμεῖται ὅτι ὁσάκις ἐξῆλθε τοῦ δωματίου του ἐβάδισεν ἐπὶ ὁδῶν, αἵτινες ἀπήστραπτον ἐκ τῆς καθαριότητος, καὶ ἐνθυμεῖται ἀκόμη ὅτι οὐδεμία βλαβερὰ ὀσμὴ προσέβαλε τὴν ὄσφρησίν του, καὶ ὅτι ὁσάκις ἔπινεν ὕδωρ, τοῦτο ἦτο διαυγὲς καὶ ἀπηλλαγμένον βακτηριδίων, καὶ ὅτι ἡ τροφή του ἦτο πάντοτε ζωτικὴ καὶ ἄδολος, καὶ ὅτι οἱ ἐπαῖται εἶχον ἴδιον κατάλυμα καὶ δὲν περιεφέροντο εἰς τὰς ὁδοὺς φορτωμένοι τὰ βρέφη των καὶ τὰς ἐπιδημίας, καὶ ἐπὶ τῶν δημοσίων πλατειῶν δὲν εἶδεν ἐστημένα οὐρητήρια, ἐξηγεῖ τότε τὸ φαινόμενον, στρέφει ἀπὸ τὸ ἄλλο αὐτοῦ πλευρὸν καὶ ἀποκοιμᾶται.

***

Ὅταν, κύριοι Ἀθηναῖοι, τὸ παρελθὸν ἔτος ὁ τύφος σᾶς ἐδεκάτιζε, τί ἐκάμνατε; ἐγὼ νὰ σᾶς τὸ εἰπῶ. Ἐγράψατε ὀλίγα ἄρθρα, συνεκροτήσατε μερικὰ ἰατρικὰ συμβούλια, ἐφωνάξατε κατὰ τοῦ Δημάρχου καὶ τῶν δημοτικῶν σας συμβούλων, ἐβυθίσθητε ὡς βάτραχοι ἐπανειλημμένως εἰς τὰς πηγὰς τοῦ Κεφαλαριοῦ, καὶ ἀφοῦ ὅλος αὐτὸς ὁ πυρετώδης ἀγών σας δὲν κατέληξεν εἰς τίποτε, ἐχαράξατε ἀμφιθεατρικὸν κύκλον, ἐν τῷ ὁποίῳ ὁπαθῶς ἐθεᾶσθε τὸν Νομάρχην καὶ τὸν Διευθυντὴν τῆς Ἀστυνομίας χαρτοπολεμοῦντας, καθὼς οἱ ἰδιότροποι Ἄγγλοι τοὺς συμπατριώτας αὐτῶν ἀλέκτορας ῥαμφοκοπουμένους! Ἐν τούτοις ὁ τύφος, πρακτικώτερος ὑμῶν, ἐχώρει ὁλονὲν εἰς τὸ ἔργον του.

Ποῖα μέτρα ἐλήφθησαν ἔκτοτε προληπτικὰ κατὰ τῆς ἐπιδημίας καὶ κατὰ πάσης ἐν τῷ μέλλοντι ἐνδεχομένης ; οὐδὲν ἀπολύτως οὐδέν ! Τὸ αὐτὸ νερόν, αἱ αὐταὶ ἀκαθαρσίαι, αἱ ἴδιαι νενοθευμέναι τροφαί, τὰ αὐτὰ οὐρητήρια, τὰ ἴδια ἀπογωρήματα, αἱ κόπροι ἐν ταῖς ὁδοῖς καὶ ταῖς πλατείαις, οἱ ἐπαῖται ἀπανταχοῦ, τὰ ἴδια μιάσματα, καὶ ἡ αὐτὴ ἐπιδημία μετημφιεσμένη τὴν φορὰν αὐτὴν εἰς γυναῖκα ! Τί ἔπραξαν τότε αἱ δημοτικαὶ καὶ ἀστυνομικαὶ ἀρχαί ; ἀνέγραφον εἰς τὰ δελτία των τὰ κρύσματα· τί πράττουσι τώρα ; ἐπαναλαμβάνουσι τὸ αὐτὸ ἄχαρι ἔργον, μετά τινος μάλιστα σατυρικῆς χαριτολογίας !

* * *

Πτωχαὶ Ἀθῆναι ! Ἐκεῖ ὀλίγον ἔξω τοῦ πειραϊκοῦ λιμένος, καὶ ἐπὶ ἀνωφεροῦς πετρώδους παραλίας εἰσὶν ἐκτισμένα ἀτάκτως μικρὰ οἰκήματα, τῶν ὁποίων ἡ πένθιμος ὄψις καὶ ἡ μυστηριώδης ἐν αὐτοῖς σιγὴ, καθιστῶσι τὸν τόπον αὐτὸν ἀπαίσιον. Ἐν μέσῳ τοῦ ἐρημικοῦ τούτου χωρίου ὑψοῦται διόροφος οἰκία, καθὼς ἐν μέσῳ κοιμητηρίου ναός. Εἶναι ὁ Κάνθαρος τὸ χωρίον αὐτὸ, καὶ ἡ μεγάλη οἰκία νοσοκομεῖον τῶν εὐλογιώντων· ἀλλ' εἶναι μικρὸς ὁ χῶρος διὰ τόσους ἀσθενεῖς καὶ ἡ Κυβέρνησις, ὅταν μάλιστα, ὀλίγον ἀργὰ, ἔμαθεν ὅτι πολλοὶ ἐξ αὐτῶν ἐτάρησαν ζῶντες, καὶ ἄλλοι ἐγένοντο βορὰ τῶν ζώων, ἐξέτεινε τὴν φιλανθρωπίαν της καὶ ἕως τὸ Γουδῆ !

Πλὴν δεν σᾶς φαίνεται κωμικὴ ἢ τοὐλάχιστον *ρωμαϊκὴ* ἡ συγκίνησίς μου αὕτή ; Κύριε Διευθυντὰ τῆς Ἀστυνομίας, ἐξακολουθήσατε κρεμῶντες τοὺς πίνακάς σας ἐπὶ τῶν θυρῶν τῶν εὐλογιώντων, καθὼς οἱ διδάσκαλοι τὸν μαυροπίνακα ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ τῶν ἀμελῶν μαθητῶν· οἱ *μαγγοίφηδες* διατί νὰ εὐλογιασθῶσιν ; ἔχετε πληρέστατα δίκαιον· κάμνετε μάλιστα πολὺ καλὰ στέλλοντες αὐτοὺς εἰς τὸν Κάνθαρον καὶ εἰς τὸ Γουδῆ, — καθὼς ἐκεῖνοι τοὺς ἀτακτοῦντας μαθητὰς εἰς τὸν *φάλαγγα* — ὅταν ἐπιμένωσι πολὺ εἰς τὴν εὐλογίαν !

Καὶ σεῖς, Κύριε πρωθυπουργέ, μὴν ἀνησυχῆτε : ἐν ὅσῳ ἡ εὐλογία ἢ ἄλλη τις ἐπιζωοτία δὲν ἐπισκεφθῇ τὴν πλειοψηφίαν σας, ὀφείλετε νὰ καταγίνεσθε εἰς τὰ μεγάλα τῆς πατρίδος συμφέροντα. Βλέπετε ἄλλως ὅτι οἱ εὐλογιῶντες δὲν σᾶς ταράττουσι τοὺς κύκλους, ὁ δὲ ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν σας προτίθεται καὶ πάλιν εὐφυολογῶν νὰ ἐρωτήσῃ :

— Εἴδατε σεῖς ἐδῶ κανένα εὐλογιῶντα ;

Καὶ ἀληθῶς οἱ πτωχοὶ συμπολῖταί σας προσβάλλονται αἰφνιδίως, μεταφέρονται κακὴν κακῶς εἰς τὸν Κάνθαρον καὶ ἀποθνήσκουσιν ἀθορύβως· **ζωὴ σὲ λόγου σας.**

Ἀλλὰ διατί, κύριε πρωθυπουργέ, δὲν διατάσσετε τὰ ὄργανά σας νὰ ἐμβολιάσουν τοὺς πτωχοὺς ὑπηκόους σας ; Σεῖς εἶσθε ἐμβολιασμένος, δὲν εἶναι ἀληθές ; ὅλοι οἱ ἄλλοι εἰς τὸν οἶκόν σας, οἱ ὑπηρέται σας, ὁ Ἀναγνωστόπουλος καὶ ὁ φουστανελλοφόρος θυρωρός σας. Μὴ λησμονῆτε ὅμως ὅτι ὑπάρχουσι καὶ ἄλλοι οἵτινες δὲν δύνανται νὰ πράξωσι τὸ αὐτό, διότι μὲ δύω φράγκα τὰ ὁποῖα σεῖς καπνίζετε εἰς ἓν ποῦρον, αὐτοὶ τροφοδοτοῦν τὰς οἰκογενείας των. Διατί, ἐξοχώτατε, δὲν ἐφροντίσατε ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεως τῆς νόσου, καὶ πρότερον μάλιστα, νὰ ἔχετε ἱκανὴν δαμαλίδα ὅπως ἐμβολιασθῶσιν οἱ ἄποροι ; διατί τοὐλάχιστον, ἐπανορθοῦντες τὴν παράλειψιν, δὲν διετάξατε τὸν κύριον Ἀλβέρτιν ἐκ τοῦ ἰδικοῦ σας ἐμβολιάσματος νὰ μεταδώσῃ καὶ εἰς τὸν ἄλλον κόσμον δωρεάν ; Εἶναι λοιπὸν γεγραμμένον ὅλα τὰ ζητήματα νὰ σᾶς εὑρίσκωσιν ἀπαράσκευον ;

* * *

Πτωχαὶ Ἀθῆναι ! ὅταν ἀναπολῶ τὴν οὐρανίαν καλλονήν σου μὲ τὸ σαπφείρινον ἐκεῖνο καὶ κατάστερον τὴν νύκτα ἐνδυμά σου, μὲ τὴν ἀνθηρότητά σου τὴν πρωϊνὴν καὶ τὴν ἐσπερινήν σου δρόσον, μὲ τοὺς δύω λόφους σου, τὸν Ὑμηττὸν καὶ τὴν Ἀκρόπολιν, ὑψουμένους ὡς ἐξογκούμενα ἡδυπαθῆ στήθη, μὲ τὰ περίζ γραφικὰ βουνά σου, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐπακουμβᾷς τὴν κεφαλήν σου, καὶ μὲ τὴν φαληρικήν σου θάλασσαν ἐν τῇ ὁποίᾳ ὡς νηρηΐς λούεις τοὺς πόδας σου, ὅταν ἀναπολῶ τὴν ζωήν σου, τὴν ὑγείαν σου, τὸ ἄρωμά σου, τὴν μέθην σου, καὶ τώρα σὲ βλέπω φιλάσθενον, εὐλογιῶσαν, ἐστιγματισμένην, ὡς τὴν ἡρωΐδα τοῦ Ζολᾶ, μοὶ ἔρχεται νὰ σ' ἐρωτήσω :

Τίς, πτωχή μου κόρη, σὲ κατέστησε **Νανὰ**, ἐκπνέουσαν εἰς τὸν Κάνθαρον καὶ εἰς τὸ Γουδῆ ;

Ἀθηναῖος

ΒΟΥΛΗ

Τετάρτη — 8 Δεκεμβρίου.

Πρέπει νὰ ἐξακολουθήσῃ ἡ συζήτησις ἐπὶ τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων ;

— Ὄχι· πρέπει νὰ προτιμηθῇ ἡ συζήτησις τοῦ προϋπολογισμοῦ.

— Ἂς διακοπῇ, ἀλλὰ νὰ ἐπαναληφθῇ τὸ Σάββατον, προτασσομένη πάσης ἄλλης συζητήσεως

— Ὄχι· ἂς διακόψωμεν, ἀλλὰ τὸ Σάββατον πρέπει νὰ προηγηθῶσιν αἱ ἄλλαι ἐπερωτήσεις.

— Πρέπει νὰ τελειώνωμεν τὸ ζήτημα εἶναι σπουδαῖον· διατί τὸ ἀποφεύγουσιν οἱ ὑπουργοί ; διατί ἀφίνουν ἄλλους νὰ ὁμιλοῦν ; διατί δὲν λαμβάνουσι τὸν λόγον ;

— Οἱ ὑπουργοὶ δὲν παρακωλύουν τὴν συζήτησιν· ἀλλὰ εἶναι ἐκεῖνοι ὅπου ἔχουν συμφέρον νὰ μὴ προχωρήσῃ.

— Αὐτὸ τὸ ὅρος τοῦ λέγειν δὲν εἶναι κοινοβουλευτικὸν, εἶναι ἥκιστα ἁρμόζον εἰς ὑπουργόν. Νὰ μιλῆτε καλλίτερα. Λόγος ὁ ὁποῖος δὲν διαρκεῖ μίαν ὥραν τοὐλάχιστον δὲν ἐκτελεῖ τὸν κανόνα τοῦ κατὰ τὸ σύνταγμα πολιτεύεσθαι.

— Ἡ ἐπερώτησις τοῦ Φιλαρέτου δὲν εἶναι ἐπερώτησις· εἶναι πρότασις, διότι δὲν σκοπεῖ νὰ ἐλέγξῃ πράξεις ὑπουργικάς.

— Κύριοι, ἡ ἐπερώτησις τοῦ Φιλαρέτου εἶναι ἐπερώτησις· ἐρωτίσθητε :

Καὶ μετὰ τὴν ἐκτίλυξιν πασῶν τῶν ἀνωτέρω συζητητικῶν θεωριῶν ὁ Φιλάρετος ἐπῆρε Ἀπίσω τὰ μισοκομμένα φορέματα τοῦ παιδιοῦ του μὲ τὴν ὑπόσχεσιν νὰ τὰ ξαναρχίσῃ τὸ Σάββατον ἡ μοδίστα Βουλή.

Καὶ ἐπανήλθομεν εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν ὅπου τὴν εἶχεν ἀφίσει πρὸ ὀκτὼ περίπου ἡμερῶν ὁ Δεληγιάννης, ἐπικρίνων τὰ Λομβαρδικὰ νομοσχέδια περὶ συστάσεως ταμείου τῆς δημοτικῆς ἐκπαιδεύσεως.

Ὁ Λομβάρδος ἀπαντᾷ διὰ μακρῶν.

Μετ' αὐτὸν ὁ Δεληγιάννης ἀνταπαντᾷ διὰ μακροτέρων.

Ἐδαπάνησαν ἀμφότεροι πλέον τῶν δύο ὡρῶν.

Μ' ἀρέσουν αἱ ἀντιθέσεις· καὶ συνεκεφαλαίωσα τοὺς Παρασκευαΐδας λόγους των εἰς δύο Καλλιγάδες, ὡς ἑξῆς :

Λομβάρδος. Εἶμαι ὑπουργός, ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ διορίζω καὶ νὰ παύω.

Δεληγιάννης : Ὅταν διηνοίγησαν οἱ ὀφθαλμοί μου καὶ εἶδα ὅτι δὲν εἶχον τὸ δικαίωμα νὰ παύω δημοδιδασκάλους, ἔχυσα πικρὰ μετανοίας δάκρυα !

Καὶ ἕως ἐδῶ ἐμείναμεν, διότι ἡ ἀριστερὰ ἀναχωρεῖ κουρασμένη, καὶ ἡ δεξιὰ μόνη ἀδυνατεῖ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν πτῆσίν της εἰς τὸν *ἀέρα* τῆς συζητήσεως μεθ' ὅλας τὰς ἀποπείρας της.

Πέμπτη — 9 Δεκεμβρίου.

Τρεῖς ἀπόπειραι πρὸς ματαίωσιν τῆς συνεδριάσεως, καὶ τέλος πάντων διάλυσις αὐτῆς μετὰ μιᾶς ὥρας ζωὴν συγκειμένην ἀπὸ ἐπερωτήσεις τοῦ Δουζίνα περὶ ναυτῶν κα ὑπαξιωματικῶν καὶ δοκίμων καὶ μαχητικῶν, ἀπὸ διάφορα—νομοσχέδια τοῦ κ. Καλλιγᾶ, ἀπὸ μίαν ἀγόρευσιν τοῦ Μεσσηνέζη καὶ ἡμίσειαν τοῦ Φλογαΐτη, ἰδοὺ ἡ ἀληθὴς ἡμερησία διάταξις τῆς σήμερον.

Εἶναι ἡ ὥρα πέμπτη περίπου· γίνεται ἡ δευτέρα ἀνάγνωσις τοῦ καταλόγου ὑπὸ τῆς φωνῆς Μανδάλου, πρωτοτύπου ὀξύτητος, καθ' ἣς αἰσθανόμεθα τὴν ἀνάγκην νὰ μανδαλώσωμεν τ' αὐτιά μας· ἂν ἦσαν Μάνδαλοι πάντες οἱ ἀγορηταὶ τοῦ κοινοβουλίου μας, πόσον πλουσιωτέρας θὰ ἀνεγράφομεν πάντοτε τὰς ἐντυπώσεις μας !

Ἀλλ' αἱ θέσεις τῶν ἀριστερῶν εἶναι κεναί· ἡ παρουσία τῆς ἐπισημότητος τοῦ Ρηγοπούλου καὶ τριῶν τεσσάρων ἄλλων ἀσημοτήτων δὲν ἀρκοῦσι βεβαίως νὰ τὰς πληρώσωσι· τὸν Δεληγιάννην συνελάβομεν τρεπόμενον πρὸς τὰ Πατήσια φέρουσαν· ὁ Δημητρακάκης δὲν ἔχει ἀκόμη ἀναφανῆ σαμαρωμένος μέσα εἰς τὸ εὐρὺ χειμερινὸν ἐπανωφόρι του. Εὐκαιρία διὰ πολλοὺς *δεξιοὺς* νὰ καταλάβωσι τὰ ἕδρας τῶν ἀπόντων, ὡς νὰ εἶναι πρόθυμοι εἰς τὸ καθ' ἡμέραν παιζόμενοι αὐτὸ παιγνίδι νὰ ἀναπληρώνουσι τοὺς δυστροποῦντας συμπαίκτας των, ὑποδυόμενοι πρόσωπα ἀντιπολιτεύσεως, ἀφοῦ πρόκειται περὶ παιγνιδιοῦ, μεθ' ὅσης εὐκολίας εἰς τὰ μαθήματα τοῦ χοροῦ ἀναπληροῦσιν οἱ Κύριοι τὰς ἀπούσας *ντάμας*.

Εἶνε παρόντες **120**· τρεῖς ἀκόμη ὑπολείπονται· ὁποῖος θρίαμβος ὕστερα τῆς συμπολιτεύσεως πρὸς πεῖσμα τῶν περιπάτων τῶν Δεληγιανέων. Ἀνσμένουσιν ἐναγωνίως· ἀκούεται ἡ φωνὴ τοῦ Δουζίνα, ζητοῦντος νὰ ἐπισπευσθῇ ἡ σύστασις τῆς σωτείρας τριακονταμελοῦς ἐπιτροπῆς του, ἀναθεώρησιν Συντάγματος καὶ μίαν λαιμητόμον !

Τί νὰ τὴν θέλῃ τάχα ὁ βουλευτὴς Πόρου ; ὡς πόρον θανάτου βέβαια· εἶχε ὄρεξιν νὰ κόψῃ κεφαλάς, ἢ σκέπτεται νὰ αὐτοκτονήσῃ ;

Ἐν τούτοις συνεπληρώθη ὁ νόμιμος ἀριθμὸς, οἱ συμπολιτευόμενοι ἀνακουφίζονται, καὶ εἰς μάτην οἱ Κύριοι τῆς ἀντιπολιτεύσεως ἔφευγαν ἕνας ἕνας, *σὰν γάλοι ποῦ τοὺς κυνηγοῦν μὲ τὸ καλάμι*, κατὰ τὴν εἰκονικὴν ἔκφρασιν τοῦ Μπουλελᾶ, ὅστις τὴν μάστιγα, τὴν ὁποίαν ἐκράτει ἄλλοτε εἰς τὸ χέρι, τὴν ἔχει μεταθέσει εἰς τὸ στόμα, ἀφ' ὅτου διατελεῖ βουλευτής.

Καὶ μετὰ τὰς ἀπαραιτήτους ἐπερωτήσεις ὁ πρόεδρος καλεῖ εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν.

Ὅπως τὸ κρασὶ ποῦ πίνομεν εἶνε πολὺ γερὸ καὶ μᾶς ζαλίζῃ, προνοοῦμεν νὰ τὸ ἀνακατώσωμεν μὲ νερό, οὕτως ὁ Καλλιγᾶς ἀποσύρει τὸ νομοσχέδιον αὐτοῦ ἐπὶ τῶν οἴνων, ὑποβάλλει ἕτερον καθ' ὃ δὲν ὑπόκειται εἰς φορολογίαν ὁ καλλιεργητής, ἀλλ' ὁ καταναλωτής, ἡ δὲ βεβαίωσις γίνεται μόνον εἰς τὰς ἀποθήκας τῶν καταναλωτῶν.

Ὁ Μεσσηνέζης ἀποκρούει κατ' ἀρχὴν τὸ νομοσχέδιον περὶ συστάσεως ταμείου δημοτικῆς ἐκπαιδεύσεως, ὡς καθιεροῦν τὸ σύστημα τῆς συγκεντρώσεως, ὡς ἐπιφέρον δαπάνην ἐκ τοῦ δημοσίου ταμείου πλέον τῶν **400,000** δραχμῶν, ἐν ὥρᾳ καθ' ἣν ἐπείγουσιν ἄλλα ζητήματα, ὡς τὰ τῆς συγκοινωνίας καὶ τῆς ἐπιτεύξεως τῆς ἰσορροπίας, καὶ ὡς ἐπιβάλλον φόρον ἐπὶ τῆς μοναστηριακῆς περιουσίας· ἀσεβεῖ δὲ καὶ πρὸς τὰ ἱερώτερα ὅστις ἐξ αὐτῆς διαθέτει καὶ ἕνα ὀβολὸν πρὸς ἄλλον σκοπόν.

Δύο τινὰ κυνηγᾷ ἐν τῷ λόγῳ του ὁ κ. Μεσσηνέζης : τὴν εἰσαγωγὴν στιλπνῶν περιόδων καὶ ἐπὶ τῶν μαθηματικωτέρων ἀκόμη θεμάτων, καὶ τὴν νευροπάθειαν ! ναί· δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι φοβερὰ τοῦ ἀρέσει νὰ τὸν θυμώνουν, ὅταν ὁμιλῇ· τότε γίνεται *ἄλλος τόπος*, κατὰ τὴν δημώδη ἔκφρασιν· ὑψηλώνει περισσότερον, ἡ χεὶρ κινεῖται βιαιότερον, καὶ ἡ φωνή του φθάνει εἰς τὸ ζενίθ τῆς ἰδιοφυΐας της· δὲν σταματᾷ ἀκόμη τότε· ἀλλ' ὕστερον κατευνάζεται μὲ δύο τρεῖς ῥουφιξιαῖς νεροῦ.

Σήμερον δεν ἠξεύρω πῶς ἔτυχε νὰ τοῦ δώσῃ ἀφορμὴν ὁ Ῥάλλης, ἀποκαλέσας αὐτὸν *Λειποτάκτην*.

Μεσσηνέζης : Σεῖς ἐλειποτακτήσατε μυριάκις ! καὶ ἤρχισαν νὰ δουλεύουν τὰ νεῦρά του.

Καὶ χθὲς πάλιν ὅταν τὸν διέκοψεν ὁ Τρικούπης :

— Χθὲς εἴδατε τίνες ἀπεχώρησαν· πῶς τολμᾶτε νὰ μέμφεσθε τοὺς ὑπουργούς ;

Τὰ νεῦρα τοῦ Μεσσηνέζη : Πῶch τολ-μῶ ! πῶch τολ-μῶ ! ! πῶch τολ-μῶ ! ! !

Ὁ δὲ Φλογαΐτης ἔμεινεν εἰς τὰ κρύα τοῦ λουτροῦ, ἀνελθὼν διὰ νὰ καταδείξῃ καὶ αὐτὸς τὸ ἀπρόσφορον τοῦ νομοσχεδίου· καθότι γενομένης ἐνστάσεως περὶ μὴ ἀπαρτίας, καὶ ἀναγνωσθέντος τοῦ καταλόγου, καὶ τοῦ Ἑρμοῦ-Δραγούμη εἰς μάτην θέτοντος εἰς κίνησιν τοὺς πτερορυοῦντας πόδας του πρὸς συναγωγὴν τῶν ἀπόντων φίλων, ἡ συνεδρίασις λύεται ἐγκαίρως, διότι εἶχα παγώσει ἐπὶ τῆς ἕδρας μου ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν παγετοδῶν ῥευμάτων, τίς οἶδε τίνι τρόπῳ κατορθούντων νὰ εἰσχωρήσωσιν εἰς τὸ θεωρεῖόν μας· παρακαλοῦμεν τοὺς ἁρμοδίους νὰ ὀχυρώσωσι τὸ θεωρεῖόν μας ἐναντίον τῶν τοιούτων ἐπιδρομῶν, ἐκτὸς ἂν νομίζωσιν ἀρκοῦντα πρὸς ἀποτροπὴν καὶ τῶν ἐφόδων τῆς ἀτμοσφαίρας τὸν ἐν αὐτῷ φυλάσσοντα σκοπόν. Καὶ εἶχον μὲν ἀναφθῆ σήμερον αἱ θερμάστραι· ἀλλὰ καὶ αὐταὶ δι' ἔλλειψιν, ὡς φαίνεται, ἀπαρτίας καυσοξύλων, ἐσβέσθησαν πρὸ τῆς συνεδριάσεως.

Κουτρούλης.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἤρχισεν, ἤρχισε πολὺ ἀργὰ ἐφέτος ὁ χειμών, ἀλλὰ τοσοῦτον μανιώδης ἐπῆλθε χθὲς καὶ προχθές, ὥστε τὰ παράθυρα τῶν οἰκιῶν μας ἐσφίριζαν καθὼς τὰ ἄρμενα πλοίου ἐν τῷ μέσῳ ἀνοικτοῦ ἐξηγριωμένου πελάγους. Πνέει σροβρότατος καὶ ψυχρὸς βορρᾶς καταδιώκων ἀκόμη τὸ *μικρὸ καλοκαιράκι* τὸ ὁποῖον κύριος εἶδε ποῦ ἐπῆρε τὸ φύσημά του. Ἦτο ὅμως

καιρὸς πλέον, νὰ ἐνθυμηθῶμεν τὰς θερμάστρας μας, τὰ κάστανα, τὸ τσάϊ, τὰ παλτά μας, το ἀκροβολιστικὸν χαρτοπαίγνιόν μας διὰ τὴν μεγάλην παραμονήν, τὰς νυκτερινάς μας συναθροίσεις, τὰς ἀνοησίας σας καὶ τὰς εὐφυΐας μας.— Ἓν ἄλλο ἀκόμη: ὅλαι αἱ μυῖαι, οἱ κώνωπες, οἱ κοριοί, οἱ μύρμηγκες καὶ τὰ ἄλλα ἔντομα ἐξαφανίζονται μὲ τὴν ἐμφάνισιν τοῦ χειμῶνος καὶ ἡ εὐλογιὰ πέρνει τέλος.

Εἴδατε σωροὺς παιδίων ἀναμενόντων μὲ καρδιοκτῦπι κάτωθι τῶν σχολείων των τὴν εὐχάριστον ἀγγελίαν ὅτι ὁ διδάσκαλός των οὔτε σήμερον δύναται νὰ ἐξέλθῃ τοῦ δωματίου του ἀσθενῶν; εἴδατε τότε πῶς χύνονται ἀλαλάζοντα εἰς τὰς ὁδοὺς ἐξ ἀκρατήτου πλέον χαρᾶς· καὶ ὁ πτωχὸς διδάσκαλος πρὸ δεκαπέντε ἤδη ἡμερῶν δὲν ἐκπληροῖ τὸ καθῆκόν του ἐκ θερμηνίας. Ὁ ἀσθενῶν Κουμουνδοῦρος καὶ οἱ βουλευταὶ τὴν αὐτὴν παρουσιάζον εἰκόνα τὰς ἡμέρας ταύτας.

— Σήμερον δὲν θὰ ἔχωμεν πάλιν ἀπαρτίαν ἐξ αἰτίας τοῦ γέροντος, λέγουσιν οἱ ἀντιπολιτευόμενοι.

— Τότε καὶ ἡμεῖς ἂς μὴν πᾶμε, προσθέτουν οἱ ὑπουργικοί. Ὁ πρόεδρος τῆς Βουλῆς ὡς ὁ παιδονόμος τοῦ σχολείου τρέχει πρὸς καταδίωξιν τῶν *κατονιέριδων*, ἀλλὰ ὁ πρῶτος τὸν ὁποῖον συλλαμβάνει τὸν παραπέμπει εἰς τὸν ἄλλον, καὶ τοιουτοτρόπως δὲν συλλαμβάνει κανένα. Καὶ ἔχομεν οὕτω σχεδὸν ἀπεργίαν ἐν τῇ βουλῇ.

— Κύριε καταστηματάρχα δὲν αὐξάνετε τοὺς μισθοὺς τῶν ἐργατῶν σας. ;

Ο ἰατρὸς Μακκᾶς, ὁ υἱός, εἰς δύω μόνον ἡμέρας ἐξήντλησεν ὅλον τὸ *μπόλι* του, ἐμβολιάσας περὶ τοὺς 200, ἀλλὰ πλῆθος πολὺ ἀνέμενεν ἀκόμη ἔξω τῶν θυρῶν του νὰ λάβῃ τὴν *θείαν χάριν*.

— Κύριοι, δὲν ἔχω ἄλλο, τὸ Σάββατον ἐπανέρχεσθε, ἐτόλμησε νὰ τοῖς εἴπῃ ὁ ἰατρὸς καὶ ὀλίγον ἔλειψε νὰ λιθοβοληθῇ.

— Γιατί ρὲ τὸν βρίζουνε, εἶπεν ἕνας, τοῦτος ἔνι ὁ Κοchονάκους;

Αὗται αἱ κακαὶ γλῶσσαι τῶν ἐφημερίδων δὲν ὑποφέρονται, νὰ μὴ σέβωνται τὰς ἀδυναμίας τῶν ἄλλων, καὶ νὰ νομίζωσιν ὅτι, ἐπειδὴ διευθύνει τις τὴν Ἀστυνομίαν, δύναται νὰ διευθύνῃ καὶ τὴν καρδίαν του! Προκειται περὶ τῆς προσφιλοῦς τῷ κ. Διευθυντῇ Εὐλογίας· καὶ ὑπὲρ τῆς διασυρομένης ὑπολήψεως αὐτῆς ἀνῆλθε μέχρι τῶν προπυλαίων τοῦ Πανεπιστημίου διὰ νὰ ἀπαγγείλῃ πανηγυρικὸν πρὸς τοὺς φοιτητάς· ἤλπισεν ὅτι θὰ συγκινηθῶσιν αἱ καρδίαι τῆς νεότητος.

Εἶπεν ὅτι αὐτὴ ἡ εὐλογημένη Εὐλογία δὲν εἶνε τόσῳ κακή, δὲν εἶνε τόσῳ λυσσασμένη, ὅσῳ θέλουν νὰ τὴν παραστήσουν· εἶνε ὀλίγῳ ζωηρά, ἀλλ' ὁ κίνδυνος δὲν εἶνε μέγας. Τρεῖς ἢ τέσσαρες φοιτηταὶ μόνον εἶνε προσβεβλημένοι, ἐκτός... ἐκτὸς ἂν εἶνε περισσότεροι. Ἀλλὰ καὶ εἰς περίστασιν καθ' ἣν τιμήσῃ διὰ τῆς εὐνοίας της τοὺς κ.κ. φοιτητάς, δύνανται νὰ εἶνε ἥσυχοι, διότι ἔχει δι' αὐτοὺς ἑτοιμασμένα δύο μαγικὰ ἀνάκτορα, τὸν Κάνθαρον καὶ τὸ Γουδί. ἐντὸς τῶν ὁποίων ὄχι μόνον δὲν θὰ κακοπεράσουν, ἀλλὰ καὶ θὰ *ἐνθουσιασθῶσιν!* εἶνε ἡ λέξις του. Καθόσον δ' ἀφορᾷ τὰ μαθήματα, ἐκεῖνα δὲν πρέπει νὰ διακοπῶσιν οὐδὲ τὰ Χριστούγενα, πρὸς ἱκανοποίησιν τῆς προσβληθείσης ἀγάπης του. Αὐτὰ εἶπε, καὶ τὸ ζωηρὸν ἀκροατήριον συνεκινήθη μέχρι δακρύων.

Ἀπὸ τοῦ βάθους τῆς ὁδοῦ Σταδίου προκύπτει κάρρον, γεμάτο σκουπίδια· τὸ κάρρον σύρει ἓν ἄλογον· τὸ ἄλογον τραβᾷ ἕνας κακομοίρης· τὸν κακομοίρη περιβάλλει παμπάλαιος στρατιωτικὸς ἐπενδύτης· τὸν λαιμὸν τοῦ ἐπενδύτου

19 ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ 19

ΟΙ ΕΜΠΟΡΟΙ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἴδε ἀριθ. 386)

— Δυνατὸν νὰ ἔχῃ δίκαιον. Τῷ ὄντι αὐτὸς ὁ πληγωμένος ἐδῶ πρέπει νὰ ὀνομάζηται Ἰωάννης Βενδίκης. Τὸν γνωρίζω ἀπὸ πολλοῦ καὶ οὕτω πρέπει νὰ ὀνομάζηται. Καὶ ἐκεῖνος, ὁποῦ φωνάζει ἀπ' ἔξω, θὰ ὀνομάζηται βέβαια Μηνᾶς· Γνωρίζω τὴν φωνήν του. Ενθυμοῦμαι ὅτι ὠνομάζεται Μηνᾶς, ὅταν τὸν ἐγνώριζα οὕτως ὠνομάζετο. Λοιπὸν θὰ εἰπῇ ὅτι ὁ Μηνᾶς ζητεῖ τὸν Ἰωάννην Βενδίκην.

— Λοιπὸν θ' ἀνοίξῃς; ἀνέκραξεν ἡ φωνὴ ἔξωθεν.

— Ἀλλ' εἶσαι λοιπὸν ὁ Μηνᾶς; ἀπήντησεν ἡ γραῖα.

— Σοὶ εἶπα ὅτι εἶμαι ὁ Μηνᾶς.

— Καὶ ζητεῖς τὸν Ἰωάννην Βενδίκην;

— Ναί, αὐτὸν ζητῶ.

— Ἀλλὰ ποῖος σοὶ εἶπεν ὅτι ὁ Ἰωάννης Βενδίκης εἶναι ἐδῶ;

— Μοὶ τὸ εἶπεν ἕνας φίλος.

— Ποῖος φίλος;

— Ὁ Καρτάτσης.

— Ποῖος Καρτάτσης.

— Ὁ Καρτάτσης, ὅττις ἐσύχναζεν εἰς τὸ γειτονικὸν καπηλεῖον ἐδῶ.

— Ποῖον καπηλεῖον;

— Τὸ καπηλεῖον τῆς Κοκκινοῦς.

— Ἄ, ἄ, καλὴ γνωριμία!

— Τέλος πάντων, ἄνοιξε· ἔχω ἀνάγκην νὰ ἴδω τὸν Ἰωάννην Βενδίκην.

— Ἀλλὰ τί τὸν θέλεις;

— Εἰς αὐτὸν μόνον θὰ τὸ εἴπω.

— Εἶναι ἄρρωστος.

— Καὶ ἀποθαμένος ἂν εἶναι, πρέπει νὰ τὸν ἴδω.

— Ἔχει καιρὸν ὁποῦ δὲν τὸν εἶδες;

— Πολὺν καιρόν.

— Πόθεν ἔρχεσαι;

— Ἀπὸ μακρινὸν ταξίδιον.

— Ἀπὸ ποῖον μέρος;

— Ἀπὸ τὸν Λεβάντην.

Ἡ θειὰ Φορκίνα ἐψέλλισε· «Γραπτὸν ἦτον καὶ τοῦτο, νὰ ξεσπάσῃ εἰς τὴν κεφαλήν μου»· ἔκαμεν τρεῖς σταυρούς, ἐπεκαλέσθη τὸν ἅγιον Μάρκον, τὸν ἅγιον Λαυρέντιον καὶ τὴν ἁγίαν Περπέτουαν καὶ τέλος ἀπεφάσισε ν' ἀνοίξῃ τὴν θύραν.

Εἰσῆλθε νέος τριακονταετὴς περίπου ἔχων τραχὺ ναυτικὸν

κρατεῖ σφιγκτὰ ἀγριωπὸς κλητὴρ ἀστυνομικός, ὁδηγῶν ἵππον καὶ κάρρον καὶ καρραγωγέα εἰς τὴν Ἀστυνομίαν· ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἡ χεὶρ τοῦ κλητῆρος κατασείει τρελλὰ τὸ θήρευμά της, ὡς δένδρον τοῦ ὁποίου θέλομεν νὰ πέσουν οἱ καρποί. Ἐρωτῶμεν νὰ μάθωμεν τί ἔπταισε· μᾶς λέγουν ὅτι κάποιον εἶχε δείρει. Ἀλλὰ νομίζομεν ὅτι μὲ τὸν τρόπον καθ' ὃν ὡδηγεῖτο εἰς τὸ Γολγοθᾶ του, εἶχεν ἤδη πληρώσει τὴν ὀφειλομένην τιμωρίαν του, χάρις εἰς τὸν ζῆλον τοῦ κλητῆρος, πολὺ πρὶν φθάσῃ εἰς τὴν Ἀστυνομίαν. Ἐν τούτοις ἐκεῖ πλησίον εἶχε σχηματισθῇ κύκλος περιέργων θεατῶν· οἱ μὲν ἐκραύγαζον ὑπὲρ τῆς ἐνοχῆς του, οἱ δὲ ἐκόπτοντο ὑπὲρ τῆς ἀθωότητός του. Δύο ἐξ αὐτῶν, ἀντιφρονοῦντες, διεκρίνοντο ἐπὶ τῇ θερμότητι τῆς φωνασκίας των. Καὶ ἠπειλεῖτο πιστὸν ἀντίτυπον κοινοβουλευτικῆς συζητήσεως ἐν μέσῃ ὁδῷ. Εὐτυχῶς ἀποχωρησάντων μελῶν τινων τῆς ἀντιπολιτεύσεως, ἡ συνεδρίασις διεκόπη.

Μεταξὺ τοῦ ὁμίλου ἐκείνου ἠκούσαμεν ψιθυριζόμενον τὸ ἑξῆς, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὅμως δὲν ἠδυνήθημεν νὰ πληροφορηθῶμεν σαφέστερον: Εἷς βοηθὸς τῆς ἀστυνομίας, ἐκτελῶν ἴσως καὶ αὐτὸς τὸ καθῆκόν του, ἐκτύπησε πολίτην διὰ τῆς ῥάβδου του· ἀλλ' ἐν τῇ ὁρμῇ τοῦ κτυπήματος, ὡς φαίνεται, ἀπεκαλύφθη ὅτι ἐντὸς τῆς ῥάβδου ἐνεδρεύει *στόκος*. Διερχόμενος τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ κ. Ἀνακριτὴς διέταξε νὰ ἀφοπλισθῇ ὁ ἀπρεπὴς βοηθός. Τίνας διέταξε, καὶ ὑπὸ τίνων ἐξετελέσθη, καὶ ἂν ἐξετελέσθη, δυστυχῶς δὲν γνωρίζομεν.

Οἱ φοιτηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου δὲν ἐννοοῦν ἀνοικτὸν Πανεπιστήμιον μὲ ἀνοικτὴν εὐλογιά. Ὁ *Λόγος* τοῦ Κοσσονάκου, ἀντὶ νὰ τοὺς καθησυχάσῃ, τοὺς ἐξηρέθισε φυσικῷ τῷ λόγῳ. Διότι ὅταν ἡ ἀστυνομία λέγῃ: δὲν ὑπάρχει εὐλογιά, ἀπόδειξις ὅτι ἡ εὐλογιὰ μαίνεται. Αἱ διαδηλώσεις των χθὲς καὶ προχθὲς ἦσαν συχνότεραι ἀπὸ τὰ μαθήματα. Ἡ εἴδησις τοῦ θανάτου ἑνὸς φοιτητοῦ ἐξ εὐλογίας τοὺς ἀπήλπισεν. Τὸν Θεοφανόπουλον ἅμα ἀρχίσαντα νὰ παραδίδῃ τὸν κατέκλυσαν αἱ φωναί: *Κλεῖσι, κλεῖσι — Εὐλογιὰ-λογιὰ* καὶ κατόπιν ἡ ἐπῳδὲς τῶν μπαστουνιῶν. Ὁ Θεοφανόπουλος εὐχαρίστως *παρεδόθη*, δηλαδὴ ἀνεχώρησε, καταχειροκροτούμενος. Εἰς τὸν Κρασᾶν ἐπανελήφθησαν τὰ ἴδια. Οὗτος εἶχε τὸν ἐγωϊσμὸν νὰ ἐρωτήσσῃ: Ἂν τὸ κάνουν γιὰ κεῖνον, δηλ. διὰ τὴν ὑγείαν του. Οἱ φοιτηταὶ λίαν εἰλικρινῶς τῷ ἀπήντησαν, ὅτι τὸ κάμνουν δι' ἑαυτούς. Εἰς τὸ μάθημα τοῦ Δαμασκηνοῦ συνέβησαν καὶ ὀλίγαι ταραχαί, ἀπειλαὶ ῥαπισμάτων, καὶ τίποτε ἄλλο. Ὁ Κωστῆς ἔφυγεν *ἀλὰ γαλλικά*.

Καὶ ἔξω τοῦ δωματίου τοῦ Πρυτάνεως ἐγένετο συνάθροισις καὶ διαδήλωσις, προστατουσῶν τῶν μελῳδικῶν φωνῶν: Βγάλτε τον ἔξω!

Ταῦτα οἱ τῆς Νομικῆς σχολῆς, σύμφωνοι μὲ τὸν ἰδιάζοντα χαρακτῆρά των, ἐπὶ τὸ πολιτικώτερον ἀγορευτικώτερον καὶ τρόπον τινα ἀντιγράφοντες τὴν Βουλήν, ὅπου ἡ Ἐπιστήμη των τοὺς προορίζει.

Οἱ Χαδζῆ-Σάββηδες τῆς Φιλοσοφικῆς περιωρίσθησαν εἰς μίαν ἀναφοράν, ἀμὰν ἰγέριασου, ἰποδάριά σου, ἰδζουμπέ σου φιλῶ. ἰνσάφι πιὰ κάνε, κακό, Εὐλογιά, κτλ.

Οἱ δὲ τῆς Ἰατρικῆς εἰς τρυφερὰς πάντοτε σχέσεις διατελοῦντες μεθ' ὅλων τῶν νόσων, οὔτε τὸ κούνησαν.

Τὸ συμπέρασμα εἶναι ὅτι σήμερον ἢ μεθαύριον τὸ Πανεπιστήμιον κλείει!!

Τὴν προσοχήν μας ἐπέστησε πολὺ ὁμιλία τις τοῦ τελειοφοίτου τῆς Νομικῆς κ. Ἀστμάκη Λινάρδου κατὰ τὴν ἐν τῷ Δημαρχείῳ συνεδρίασιν τοῦ ἐνταῦθα Συλλόγου τῶν Αἰγειρατῶν Ὁ κ. Λινάρδος οὐ μόνον ὡμίλησεν ὡς παλαιὸς ῥήτωρ, ἀλλὰ καὶ οἱ λόγοι του ἦσαν βαθεῖς, καυστικοί, πλήρεις ἐνθου-

καὶ ἀγαθὸν ἦθος. Διηυθύνθη ἠρέμα πρὸς τὴν κλίνην, ἐφ' ἧς κατέκειτο ὁ νοσῶν.

Ἔκυψεν ἐπὶ τῆς στρωμνῆς του καὶ τὸν παρετήρησε προσεκτικῶς.

— Κοιμᾶται; εἶπε.

— Κοιμᾶται; ἀπήντησεν ἡ γραῖα Φορκίνα. Δὲν μ' ἐρωτᾷς ἂν ἐκοιμήθη ποτὲ ὀκτὼ ἡμέρας τώρα; Φωνάζει, παλαίει, κτυπᾷ, σκοτώνεται καὶ ἔπειτα λιποθυμεῖ.

— Εἶναι πληγωμένος; ἠρώτησεν ὁ Μηνᾶς.

— Ὅλον τὸ στῆθος καὶ τὸ σῶμά του μία πληγὴ εἶναι. Δὲν ἔχει μέρος ἀπλήγωτον.

— Καὶ τὸν περιποιεῖσαι καλά;

— Κατὰ διαβόλου! Αὐτὸς ἂν γλυτώσῃ, θὰ εἶναι θαῦμα.

— Ποῖος τὸν ἔφερεν ἐδῶ;

— Μία γειτόνισσά μου μὲ παρεκάλεσε νὰ κάμω τὸ ψυχικόν.

Ὁ Μηνᾶς ἐστέναξε.

— Δυστυχῆ καὶ ἀγαθέ μου κύριε, εἶπε. Πολλὰ ἔμελλες νὰ ὑποφέρῃς ἀδίκως εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον.

— Γραπτὸν μοῦ ἦτο καὶ τοῦτο, ἀπήντησεν ἡ γραῖα Φορκίνα.

— Δὲν ὁμιλεῖ ποτέ; ἠρώτησεν ὁ Μηνᾶς.

— Ὁμιλεῖ μόνος του. Λέγει ἱστορίας, ὁποῦ δὲν εἰξεύρω ἂν συνέβησαν ποτέ.

— Αὐτὰ εἶναι τοῦ πυρετοῦ.

— Τίνος θέλεις νὰ εἶναι; ἔχω σαράντα χρόνους νοσοκόμος καὶ γνωρίζω ἐκ τοῦ πλησίον τὸν τύφον, τὴν μηνιγκῖτιν, τὴν ὀστρακιάν, τὴν πανώλην καὶ ὅλας αὐτὰς τὰς καλάς μου φιλενάδας.

— Πρὸς σὲ δὲν ὁμιλεῖ ποτὲ ὁ ἀσθενής;

— Προς ἐμὲ ὄχι.

— Καὶ δὲν σὲ ἐννοεῖ ἂν τῷ εἴπῃς τίποτε;

— Ποῖος εἰξεύρει ἂν ἐννοῇ;

— Δὲν εἶναι, τέλος πάντων, εἰς τὰς φρένας του;

— Εἰς τὰς φρένας του; Ἀλλὰ πῶς θέλεις νὰ εἶναι;

— Ἐγνώρισα, σοὶ εἶπα, τὸν τύφον, τὴν πανώλη, τὴν χολέραν, τὴν λοιμικήν...

— Ἀλλὰ τί ἔχουν νὰ κάμουν αὐτὰ μ' ἕνα πληγωμένον;

— Αὐτὸς τὰ ἔχει ὅλα ὁμοῦ.

— Μήπως εἶσαι τρελλή, καλή μου γραῖα;

— Ἐγὼ τρελλή; Δάγκασε τὴν γλῶσσάν σου. Ὀπίσω μου, Σατανᾶ; Γραπτὸν μοῦ ἦτο καὶ αὐτό. Πταίω ἐγώ, ὁποσοῦ σοῦ ἤνοιξα τὴν θύραν.

— Συγχώρησέ με, γραῖα, δὲν ἤθελα νὰ σὲ προσβάλω. Ἀλλ' ὁ δυστυχὴς κύριός μου πρέπει νὰ σωθῇ. Βάλε τὰ δυνατά σου, καλή μου θειὰ Φορκίνα. Καὶ θὰ πληρωθῇς ἀκριβὰ διὰ τὸν κόπον σου. Ἔφερες κανένα ἰατρὸν ἐδῶ;

— Ἰατροὺς ἔφερα, ἀλλὰ μὴ τοὺς πιστεύῃς. Αὐτοὶ εἶναι ὅλοι ἀγύρται παιδί μου.

— Καὶ ἰατροὺς νὰ προσκαλέσῃς γραῖα, καὶ ὅ,τι δύνασαι νὰ πράξῃς. Θὰ πληρωθῇς. Εἴμεθα πλούσιοι. Αὔριον τὸ πρωΐ θὰ σοὶ δώσω πολλὰ χρήματα. Ὢ, δυστυχῆ μου κύριε, καὶ

σιασμοῦ καὶ νεότητος. Συγχαίρομεν καὶ τῷ Συλλόγῳ καὶ τῷ ῥήτορι αὐτοῦ.

Ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου τῆς Φιλεκπαιδευτικῆς Ἑταιρίας εἴχε ληφθῇ ἀπόφασις οὐ μόνον ἄδικος, ἀλλὰ καὶ ἀνόητος. Ἐπρόκειτο δηλ. ν' ἀποκλεισθῶσιν ἐκ τῆς φοιτήσεως τοῦ Ἀρσακείου αἱ ἐξωτερικαὶ μαθήτριαι, ἕνεκα τῆς ἐπιδημίας, ὄχι ὅμως καὶ αἱ ἡμισίσιτοι. Πιστεύομεν ὅτι τὸ μωρὸν αὐτὸ μέτρον, ἂν δὲν ἀνεκλήθη, θ' ἀνακληθῇ ἀμέσως.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ

Πρόκειται περὶ Κυβερνήσεως.

Εἰς βουλευτὴς ὑπουργικός:

— Εἶδες πάλιν σήμερον πῶς ἐφάνη ἡ ὑπεροχὴ τοῦ ὑπουργείου;

— Δὲν εἶδα τίποτα· φρονῶ μάλιστα ἀδιστάκτως ὅτι θὰ πέσῃ τὸ ὑπουργεῖον, διότι δὲν ἔχει τὴν πλειοψηφίαν.

— Καλὲ ποιὸς σοῦ ὁμιλεῖ περὶ πλειοψηφίας, ἀκόμη λοιπὸν δὲν ἐννόησες περὶ τίνος πρόκειται; (καὶ πλησιάζει σιμὰ σιμὰ εἰς τὸ αὐτί του) ὁ Κουμουνδοῦρος θ' ἀργήσῃ νὰ σηκωθῇ ἀπὸ τὸ κρεββάτι!!

Πρόκειται περὶ τῆς ἐπιδημίας:

— Καὶ τὰ δικαστήρια πρέπει νὰ ἀραιωθοῦν, ἔλεγε δικαστής, εἶναι πολὺ πυκνωμένα.

— Ναί, κύριε δικαστά, ἀλλὰ καὶ αἱ ὑποθέσεις ἐπυκνώθησαν, διέκοψεν εἷς δικηγόρος, πρέπει νὰ ἀραιωθοῦν καὶ αὐταί!

Εἰς τὸ κακουργιοδικεῖον.

Δικαστής. Εἰπέ μοι, μάρτυς, εἶχεν ὁ κατηγορούμενος κατὰ τοῦ φονευθέντος κανὲν πάθος;

— Ὄχι, κὺρ δικαστή, μονάχα λίγου βῆχα εἶχε!

Ἀνέγνωμεν καὶ ἐν τηλεγράφημα τοῦ Ῥαζῆ πρέσβεως εἰς Ῥώμην συγχαρητήριον πρὸς τὸν Κουμουνδοῦρον καὶ θαυμάζομεν πῶς ὁ κ. Τρικούπης δὲν τὸν ἔπαυσε τηλεγραφικῶς.

Ἡ *Παλιγγενεσία* ὁμιλοῦσα χθὲς περὶ τῆς ἐλαφρᾶς ἀδιαθεσίας τοῦ βασιλόπαιδος Ἀνδρέου φιλοξενεῖ μετὰ χάριτος εἰς τὰς στήλας της τὴν *διάῤῥοιαν* τοῦ ἀσθενοῦς.

Δὲν θὰ θυμώσῃ ἡ *Ὥρα*; Εἶναι δίκαιον, νομίζομεν, νὰ τὴν μοιρασθοῦν.

Ὁ κ. Εὐρώτας γράφων ἐν τῷ *Αἰῶνι* ὅτι πρέπει ὅλοι οἱ ὑπὸ τοῦ τύπου ἢ ἀπὸ τοῦ *βήματος* τῆς βουλῆς ὑβριζόμενοι νὰ προκαλῶσι τοὺς ὑβριστὰς εἰς μονομαχίαν, συμπεραίνει ὅτι διὰ τοῦ τρόπου τούτου «δὲν θὰ βλέπωμεν καὶ ἐν τῇ βουλῇ καὶ ἐν τῷ τύπῳ προκαλούμενα σκάνδαλα ὕβρεων, ἀντικλήσεων καὶ σκηνῶν ἀπαισίων, *ζημιούντων* τὴν ἐθνικὴν ὑπόληψιν.

Καταστρέφει δηλαδὴ τὸ ἄρθρόν του, προσβάλλων καιρίως μὲ τὸ *ζημιοῦντων* αὐτὸ τὴν τιμὴν τῆς γραμματικῆς.

Καὶ διατί τοῦτο; Διότι γνωρίζει ὅτι ἡ γραμματικὴ, καθὸ γυνή, δὲν θὰ τοῦ στείλῃ τοὺς μάρτυράς της.

Ἂς ἀκούσωσι τινὲς ἐκ τῶν ἀξιωματικῶν μας, οἵτινες ἐπιτηδεύονται τὸν παλληκαρᾶν, εἰς τὸ βλέμμα, εἰς τὸ μουστάκι, εἰς τὸ βάδισμα, εἰς τὴν ὁμιλίαν, τοὺς λογοὺς τοῦ στρατηγοῦ Οὐελσελέκ περὶ τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ταξιαρχίας, ἥτις κυρίως ὑπέστη τὴν ὁρμὴν τῆς μάχης ἐν Τελὲλ Κεβίρ, τοῦ μηχανικοῦ Γράχαμ: «Ὁ ἀρχαῖος φίλος μου, εἶπε, συνενοῖ ἀνδρίαν λέοντος **μετὰ μετριοφροσύνης κορασίου**».

νὰ εἴξευρες πόσον ἐπεθύμουν νὰ σοὶ ὁμιλήσω! Νὰ εἴξευρες πόθεν ἔρχομαι καὶ ποίαν ἀνεκάλυψα.

Ὁ ἀσθενὴς ἐκινήθη τὴν στιγμὴν ταύτην. Παραδόξως ἡ τελευταία τοῦ Μηνᾶ φράσις τῷ ἀπέδωκε τὴν ἐγρήγορσιν καὶ τὸ λογικόν.

— Ποίαν ἀνεκάλυψες; εἶπε μὲ πεπνιγμένην φωνήν. Δὲν εἶναι ὁ Μηνᾶς, ὅστις ὁμιλεῖ ἐδῶ;

— Ἐγὼ εἶμαι, κύριέ μου! ἔκραξεν ὁ Μηνᾶς περιχαρής, καὶ προσῆλθε εἰς τὴν κλίνην.

— Τί ἔλεγες πρὸ ὀλίγου; ἠρώτησεν ὁ ἀσθενής.

Ὁ Μηνᾶς κύψας εἰς τὴν κλίνην τοῦ ἠσπάσθη τὴν χεῖρα καὶ τῷ εἶπε τι εἰς τὸ οὖς.

Ὁ ἀσθενὴς ἀνεσκίρτησεν.

— Ἀληθῶς; τὴν εὗρες; εἶπεν· εἶναι ὑγιής; Μηνᾶ, Μηνᾶ! τὴν εἶδες; δὲν ἠπατήθης; ἀληθῶς ζῇ; ὦ Μηνᾶ, σὲ εὐχαριστῶ.

Καὶ ἀνεκάθισεν ἐπὶ τῆς κλίνης.

— Ὦ ναί, ναί, κύριέ μου, εἶπεν ὁ Μηνᾶς κλαίων, τὴν εἶδα καὶ ζῇ.

— Τῇ ὡμίλησες; τί σοὶ εἶπε;

— Δὲν ἠθέλησα νὰ τῇ δώσω γνωριμίαν.

— Διατί;

— Διότι ἐφοβήθην μὴ ἐπιμένει νὰ μείνει εἰς τὸ μοναστήριον καὶ γείνῃ ἄφαντος πάλιν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας.

— Ἂς εἶναι. Λυπηρόν! ἀλλ' ἀρκεῖ νὰ ζῇ.

— Ναί, κύριέ μου.

— Ὦ πῶς ἀνεγεννήθην. Ἔλα, ἔλα, γραῖα, εἶπεν ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν Φορκίναν, ἔλα νὰ μοῦ ἀλλάξῃς τὰς πληγάς, διότι θὰ ἀναχωρήσω αὔριον.

— Δὲν εἶναι καιρὸς, κύριέ μου· πάσχεις ἀκόμη καὶ εἶνα καλὸν νὰ φυλαχθῇς, εἶπεν ὁ Μηνᾶς.

— Ὄχι, θὰ ἀναχωρήσωμεν, Μηνᾶ. Δὲν φοβοῦμαι πλέον τίποτε. Ἀρκεῖ νὰ ζῇ αὐτή.

— Ὅπως θέλεις.

— Ἂς τὴν ἴδω, Μηνᾶ, καὶ ἂς ἀποθάνω.

— Ἀναχωροῦμεν, κύριέ μου.

Ἡ γραῖα Φορκίνα τὰ ἔχασεν. Ἐζήτει τὸ ξαντὸν καὶ τοὺς ἐπιδέσμους, ὅπως ἀλλάξῃ τὰς πληγὰς τοῦ ἀσθενοῦς της, καὶ οὐδὲν εὕρισκεν. Ἔμεινεν ἔκθαμβος ἐκ τῆς ἀποτόμου μεταβολῆς τῆς νόσου. Ἠρώτα ἑαυτὴν μὴ ὁ τραυματίας παραφρόνησεν ὁριστικῶς. Τὸ γεγονὸς, ὅπερ ἔβλεπεν, ἀνέτρεπε πάσας τὰς περὶ κλινικῆς καὶ νοσηλείας ἰδέας καὶ πάντα τὰ συμπεράσματά της.

— Ἔλα, κάμε γρήγορα, καλή μου γραῖα, ἐπανέλαβεν ὁ ἀσθενής· φέρε νὰ μοῦ ἀλλάξῃς τὰς πληγὰς καὶ ἑτοίμασε ζωμόν τινα νὰ προγευματίσωμεν.

— Καλὴ ἰδέα. κύριέ μου, εἶπεν ὁ Μηνᾶς τρίβων τὰς χεῖρας. Ἀλλὰ νὰ εἶχεν ἡ καλὴ αὕτη γραῖα φιάλην τινὰ οἴνου! πόσον διψῶ!

— Ἔχεις οἶνον, γραῖα;

— Ζῇ, κυρίέ μου.

Η ΕΝ ΛΑΥΡΙΩ ΑΠΕΡΓΙΑ

Λαύριον, 8 *Δεκεμβρίου*.

[ΕΚΤΑΚΤΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ]

Δὲν σᾶς ἀπήντησα τηλεγραφικῶς θεωρήσας τοῦτο περιττόν, καθ' ὅσον τὰ τῆς ἀπεργίας δὲν εἶχον μεγάλην σπουδαιότητα· τωόντι τὴν 2 μ.μ. οἱ ἐν τοῖς φρέασιν τῆς *Γαλλικῆς Ἑταιρίας* ἐργαζόμενοι ἐργάται, περὶ τοὺς 300 περίπου, ἠρνήθησαν νὰ κατέλθωσιν εἰς τὰ φρέατα καὶ ἐξακολουθήσουν τὴν ἐργασίαν των αἰτοῦντες αὔξησιν ἡμερομισθίων. Ἐφ' ᾧ συνῆλθον εἰς Καμάριζαν καὶ ἤρξαντο νὰ θύωσιν εἰς τὸν Βάκχον συνοδεύοντες τὰς δεήσεις των, οἱ μὲν Ἰταλοὶ διὰ διαφόρων μουσικῶν ὀργάνων ἀμφιβόλου ὀνόματος, οἱ Κρητικοὶ μὲ τὴν λύρα τους καὶ τὸν χορόν τους καὶ οἱ Μήλιοι μὲ τὸν ἀσκὸν (γκάϊδα) καὶ οὕτω διήρχοντο τὰς ὥρας των εὐθυμοῦντες χωρὶς νὰ ἐνοχλήσωσιν ἢ ἀπειλήσωσιν τινά.

Οἱ διευθύνοντες τὰς ἐργασίας τῆς Γαλλικῆς Ἑταιρίας ἐδοκίμασαν νὰ τοὺς ἐπαναφέρουν εἰς τὰς ἐργασίας των, ἀλλ' ἐστάθη ἀδύνατον· τότε κατέφυγον εἰς τὰς ἐνταῦθα ἀρχὰς καὶ ἐπὶ τούτῳ μετέβη πρῶτον ὁ ὑπαστυνόμος καὶ κατόπιν ὁ ὑπομοίραρχος· φαίνεται ὅμως ὅτι οἱ ὑπάλληλοι τῆς Γαλλικῆς Ἑταιρίας διὰ νὰ δώσουν σοβαρὸν γαρακτῆρα εἰς τὸ πρᾶγμα τὰ ἐξόγκωσαν εἰς τὸν ἀστυνόμον καὶ ὑπομοίραρχον. Ὁ ἀστυνόμος, ἅμα τῇ μεταβάσει του εἰς Καμάριζαν, διέλυσεν τοὺς συναθροισθέντας ἐργάτας· κατόπιν ἤρξατο ἀνακρίνων καὶ ἐρωτῶν κατ' ἰδίαν αὐτοὺς διὰ τί ἔπαυσαν τὴν ἐργασίαν των καὶ τί αἰτοῦσι, μαθὼν ὅμως ὅτι ζητοῦν αὔξησιν ἡμερομισθίου παρηγήθη πάσης ἀνωτέρω ἀνακρίσεως, καθ' ὅσον δὲν εἶχε συμβῇ μηδεμία ἄλλη ἀταξία. Τὸ ἀποτέλεσμα δὲ εἶναι ὅτι ἡ ἑταιρία τοῖς ὑπεσχέθη πληρωμὴν μείζονα καὶ οὕτω τὴν ἀμέσως ἑπομένην ἡμέραν ἤρξαντο τὴν ἐργασίαν των ὡς καὶ πρότερον καὶ οὐδὲν ἄλλο. Ταῦτα ἔμαθον ἐκ θετικωτάτης πηγῆς. Χθὲς μάλιστα τὸ ἑσπέρας συνεπείᾳ τοῦ τηλεγραφήματός σας ἠρώτησα τὸν ἀστυνόμον, ὅστις μοὶ ἀφηγήθη τὰ αὐτὰ περίπου· πᾶσαι αἱ ἄλλαι διαδόσεις εἰσὶ ἀποκυήματα, καθόσον ἐνταῦθα ἡ ἀπεργία αὕτη δὲν ἔκαμεν ἐλαχίστην ἐντύπωσιν· ἂν θέλετε, περισσοτέραν ἐντύπωσιν ἐνεποίησεν ἡ προχθὲς τὸ μεσονύκτιον γενομένη ἐκουσία ἀπαγωγὴ νεάνιδος μεμνηστευμένης, ἐγκαταλειψάσης τὸν μνηστῆρά της νὰ τρώγῃ τὴν χυλόπιτα καὶ ἀκολουθησάσης τὸν ἐραστήν της εἰς Σούνιον ὅπου ἐτέλεσαν κάτωθι τοῦ ναοῦ τῆς Σουνιάδος Ἀθηνᾶς τὸν Ὑμεναιόν των. Ἐνθυμεῖσθε, παρακαλῶ τὴν ἐκδρομήν μας εἰς τὸ Σούνιον, τὴν μεγαλοπρεπῆ ἐκείνην θέαν καὶ τὰ συμπλέγματα τῶν διαφόρων ὀνομάτων ἐπὶ τῶν μαρμάρων; Αἴ! ἐκεῖ οἱ δύο ἐρασταὶ συνέπλεξαν ὄχι πλέον τὰ ὀνόματά των, ἀλλὰ τὰ σώματά των ἀφήσαντες ἐπὶ τῶν μαρμάρων τῆς Σουνιάδος τὰς πορφυρὰς ἀναμνήσεις των.

Καὶ ἐπειδὴ ὡς ὁ Σχολαστικὸς ἐντρέπομαι πρώτην φορὰν γράφων ὑμῖν ἐκ Λαυρίου νὰ σᾶς στείλω τόσον ὀλίγα, σᾶς παραθέτω ὀλίγους ἀγαθοπουλισμοὺς ἐκ τοῦ ὁρίζοντός μας.

Μεταξὺ δύω Κερατιωτῶν μὲ τὴν προχθεσινὴν βροχήν.

— Αἱ Μητροκόλια μὲ τούτη τὴ βροχὴ ὅ,τι εἶναι μὲ στὴ γῆ θὰ βγῇ. (ἐννοῶν τὰ σπαρτά.)

Ἀπάντησις. Σῶπα μὴ μοῦ τὸ λὲς, γιατὶ ἔχω θαμέναις τρεῖς γυναῖκαις καὶ—ἂν βγοῦν, ἀλλοίμονον στὴ ῥάχη μου, μάλιστα ἀπὸ τὴν πρώτη.

Ἄλλο.

Μᾶς ἐπεσκέφθη ἐσχάτως εἰς ἐκ τῶν νεοπροβιβασθέντων ἀξιωματικῶν της χωροφυλακῆς φέρων στολὴν πολίτου. Συναντήσας αὐτὸν φίλος του στενὸς τὸν συνεχάρη διὰ τὸν προβιβασμὸν καὶ συνάμα τὸν ἠρώτησε: «Πόσα ἔχεις τώρα» (ἐννοῶν τὰ γαλόνια) Ἀπαντήσαντος ὅτι ἔχει τρία, «εὔχουμαι» τοῦ λέγει, «νὰ σὲ ἴδω καὶ μὲ τὰ *τέσσαρα*».

Ἄλλο.

Καθ' ἣν ὥραν ἐπρόκειτο νὰ διέλθῃ ἡ ἁμαξοστοιχία τοῦ σιδηροδρόμου ἰσόπεδον διάβασιν παρουσιάζεται ὄνος ἄνευ *προστάτου*, θελων νὰ διέλθῃ ἐγκαρσίως τὴν γραμμὴν τοῦ σιδηροδρόμου.

Ὁ φύλαξ τῆς γραμμῆς διὰ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ ἁρπάζει ἕνα λοστόν, τὸν κτυπᾷ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καὶ ὁ ὄνος πίπτει ἄπνους.

Ἐρωτᾶται παρὰ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ σιδηροδρόμου διὰ τί ἐρόνευσε τὸν ὄνον.

— Διὰ νὰ μὴν τὸν κόψῃ ὁ σιδηρόδρομος, ἀπεκρίθη.

Τοῦτ' αὐτὸ παθαίνουν καὶ οἱ τολμῶντες νὰ περιπατήσουν κατὰ μῆκος τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος.

Διὰ νὰ μὴν πάθουν ἀπὸ ἀμμωνίαν τῶν οὔρων τοὺς πεθαίνουν μὲ τὸ φανικὸν ὀξύ.

Ὑδροπότης.

ΠΑΡΑ ΤΟΝ ΡΥΑΚΑ

[Σήμερον ἔρχεται ἡ πώλησις ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ τοῦ κ. Ἀντωνιάδου ἐπὶ τῆς Ὁδοῦ Ἑρμοῦ τῶν ΑΓΡΟΤΙΚΩΝ ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ τοῦ κ. Γεωργίου Δροσούνη, ἐξ ὧν παρέχομεν τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώσταις θαλερὸν ἀπόσπασμα, ὑπὸ τὴν ἀνωτέρω ἐπιγραφήν.]

(Σ. Σ)

Ἐξῆλθον πολὺ πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου. Ὁ στόμαχός μου εἶχε σφοδρῶς ἐπιθυμήσει ἀπαλὸν κρέας τρυγόνος, καὶ δὲν ἠδυνάμην νὰ τῷ ἀρνηθῶ τὴν μικρὰν ταύτην χάριν. Ἐκ προηγουμένων κυνηγετικῶν κατοπτεύσεων εἶχον πεισθῆ ὅτι ἐν τῇ στενοτάτῃ κοιλάδι, τῇ καλουμένῃ *Βρυσάλλια*, παρὰ τὸν μικρὸν ῥύακα, ὅστις βρέχει αὐτὴν, ἦτο πιθανώτατον νὰ ἐπιτύχω τρυγόνας ἐρχομένας ἐκεῖ πρὸς ποτισμόν. Μετὰ ἡμισείας ὥρας δρόμον ἦμην ὑπὸ τὰς πλατάνους τοῦ ῥύακος· ἐξέλεξα τὴν ἔχουσαν γυμνοτέρους κλάδους, ἵνα κάλλιον βλέπω τὰς ἐρχομένας τρυγόνας, καὶ διὰ τῆς μαχαίρας ἐκαθάρισα μικρὸν μέρος ἐντὸς τῶν πυκνῶν σχοίνων καὶ ἵδρυσα ἐκεῖ τὴν σκοπιάν μου. Ἀνέμεινα ἐπὶ μίαν ἴσως ὥραν· οὐδεμία τρυγὼν ἐφάνη. Ἀλλ' ἡ ἰδέα ὅτι αἱ τρυγόνες ποτίζονται πάντοτε μετὰ τὴν βοσκὴν, ἦτο δὲ λίαν πρωΐ ἔτι, μὲ παρηγόρει. Αἴφνης ἐν τῇ σιωπῇ ἐκείνῃ, ἣν δὲν ἤρκουν ὅπως συνταράξωσιν α

φωναὶ τῶν μικρῶν πτηνῶν καὶ τῶν τεττίγων, ἠκούσθη βῆμα ἐλαφρὸν ἑλονὲν προσεγγίζον. Καὶ τέλος ἐκεῖ ἀπέναντι μου ἐπὶ τῆς ἑτέρας ὄχθης, ἐπεφάνη μέσῳ τῶν πρασίνων θάμνων λευκή τις ἀπόχρωσις. Δὲν ἤργησα νὰ ἐννοήσω τί ἦτο· ἦτο χωριατοπούλα, ἥτις ἤρχετο νὰ πλύνῃ ἐν τῷ ῥύακι. Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἔφερε ὀγκῶδες δέμα ἐνδυμάτων, ὅπερ ἀπέθηκε κατὰ γῆς. Τὸ πρόσωπον αὐτῆς ἀπεκρύπτετο ἐξ ἐπιπροθούντων τινῶν κλάδων, ἀλλ' ἔβλεπον κομψὸν σῶμα, ὅπερ ἐλυγίσθη, καὶ λευκὰς χεῖρας, αἵτινες ἔλυσαν τὸ δέμα. Ποία ἦτο; δὲν θὰ ἤργουν νὰ μάθω· τὸ ὕδωρ ἦτο καταφανὲς ἐκ τῆς θέσεως ἐν ᾗ ἐκρυπτόμην, καὶ ὅταν ἡ χωριατοπούλα θὰ ἔκυπτεν ἐπ' αὐτοῦ ἵνα πλύνῃ, βεβαίως θὰ τὴν ἔβλεπον. Ἐν τούτοις δὲν ὑπῆρχε πλέον ἐλπὶς κυνηγίου· αἱ τρυγόνες ἀκούουσαι τὸ ὕδωρ θορυβούμενον καὶ βλέπουσαι τὴν λευκὴν ἐκείνην σκιὰν δὲν θὰ ἐτόλμων νὰ πλησιάσωσιν. Ὅθεν κατεβίβασα τὰς φύρας τοῦ ὅπλου μου καὶ ἀπέθηκα αὐτὸ ἐλαφρῶς ἐπὶ τῶν κλάδων. Ἀλλ' ἐνῷ ἔπραττον ταῦτα, ἡ χωριατοπούλα εἶχε φύγει. Μὴ δὲν εὗρε κατάλληλον τὸ μέρος καὶ ἐζήτει καλλίτερον, ἢ μ' ἐμάντευσε ἐκεῖ ὑπὸ τοὺς σχοίνους κεκρυμμένον; Παραδόξως δὲ ἀντὶ νὰ χαίρω ἐπὶ τῇ ὑποπτεύσει ἀναχωρήσει, διότι οὕτω δὲν θ' ἀπεδιώκοντο αἱ τρυγόνες μου, ἠσθανόμην ἐνδόμυχον θλῖψιν. Εὐτυχῶς τὸ βῆμα ἠκούσθη πάλιν προσεγγίζον καὶ ἡ χωριατοπούλα ἐφάνη κρατοῦσα μικρὰν σκαφίδα, ἣν εἶχεν ἐκεῖ που κεκρυμμένην ἐπὶ τούτῳ. Ἐπλησίασεν εἰς τὴν ὄχθην, ἀλλ' ἐκράτει τὸ κατάρατον ξύλον οὕτω πρὸ τῆς μορφῆς, ὥστε πάλιν δὲν ἠδυνάμην νὰ τὴν ἴδω. Τέλος ἀφῆκε τὴν σκαφίδα ἐγγὺς τοῦ ὕδατος. . . Ὁποία σύμπτωσις· παρ' ὀλίγον νὰ φωνάξω—ἦτο ἡ Εὐμορφοῦλα!

Διὰ τοῦ κοίλου ἡμίσεως ξηρᾶς κολοκύνθης ἐπλήρωσε τὴν σκαφίδα ὕδατος ἀπὸ τοῦ ῥυακίου. Εἶτα μετέφερε τὰ πρὸς πλύσιν ἐνδύματα ἐκεῖ πλησίον καὶ ἤρξατο τῆς ἐργασίας, ἀνασύρασα τὰς πλατείας χειρίδας τοῦ λευκοῦ ὑποκαμίσου της. Ἕκαστον ἔνδυμα ἐφαίνετο ὥραν τινὰ τυραννούμενον, συνθλιβόμενον, ἀσπαῖρον ὑπὸ τοὺς γοργοὺς αὐτῆς δακτύλους, εἶτα δ' ἐστραγγαλίζετο ἵν' ἀποβάλῃ τὸ ῥοφηθὲν ὕδωρ καὶ ἀπετίθετο ἐπὶ τῶν χαλίκων. Ἐπὶ τέλους τὰ ἐνδύματα πάντα ἐπλύθησαν. Πόσην ὥραν διήρκεσεν ἡ ἐργασία; Κατ' ἐμὲ ἐλάχιστον, μιαν στιγμὴν μόλις· καὶ θὰ ἠυχόμην νὰ ἦσαν ἐκεῖ πρὸς πλύσιν ὅλα τοῦ χωρίου τὰ ἐνδύματα ἵνα παρετείνετο ἐπὶ πολὺ ἔτι. Ἀλλ' ἡ φιλάρεσκος χωριατοπούλα δὲν ἠννόει νὰ μὴ ἐπωφεληθῇ τῆς περιστάσεως· ἔφερε τὰς χεῖρας εἰς τὴν κεφαλήν, ἀφῄρεσε τὸ λεπτὸν κάλυμμα καὶ ἔρριψεν αὐτὸ ἐντὸς τῆς σκαφίδος, εἶτα ἔλυσε τὴν ζώνην, ἀνήρτησεν αὐτὴν ἐπὶ κλάδου καὶ τανύσασα πρὸς τὰ ἔμπροσθεν τὸ λυγηρὸν σῶμα ἀπέβαλε τὸν λευκομάλλινον ἐπενδύτην. Ἡ κόμη ἐχύνετο ἤδη ἐπὶ τοῦ μετώπου, τοῦ τραχήλου καὶ τῶν ὤμων αὐτῆς ὡς χρυσοῦ στάχυς κριθῆς, ὁ δὲ κόλπος καὶ τὸ λοιπὸν σῶμα ἀπαλλαγέντα τῶν μαλλίνων δεσμῶν, ἐντὸς τοῦ εὐρέως χιτῶνος ἀνεκινοῦντο ὑποτρέμοντα, ὡσεὶ κυλιόμενα ἐκ τῆς ἐνυπαρχούσης θερμογόνου ζωῆς σφριγώσης νεότητος. Καὶ ἐγὼ ὡς λαγωὸς κεκρυμμένος ἐντὸς τῶν σχίνων ἀνεπτερούμην ὑπὸ τῆς ὀπτασίας εἰς ἄλλην ὕπαρξιν, εἰς ἄλλην ἐποχήν, ἐποχὴν Νυμφῶν καὶ Νηρηΐδων. Καὶ εὑρισκόμην εἰς μίαν τῶν παραδόξων ἐκείνων στιγμῶν τῆς ζωῆς μου, καθ' ἃς αἰσθάνομαι τὴν ψυχήν μου ὡσεὶ ἐξατμιζομένην ἀπὸ τοῦ σώματος, καὶ ἀμφιβάλλω περὶ τῆς ἰδίας ὑπάρξεως, μάτην προσπαθῶν νὰ συγκεντρώσω εἰς τὴν ἑστίαν τῆς πραγματικότητος τὰς διεσκεδασμένας ἀκτῖνας τοῦ λογικοῦ μου. . . .

Ἡ Εὐμορφοῦλα περατώσασα ἤδη τὸν καθαρισμὸν τῶν ἰδίων ἐνδυμάτων, ἠγέρθη τῆς κεκυφυίας αὐτῆς στάσεως, ἔρριψε πρὸς τὰ ὀπίσω διὰ τῶν δακτύλων τὴν ξανθὴν κόμην, ἥτις ἐκάλυπτε σχεδὸν τὴν μορφὴν αὐτῆς, καὶ ἀναλαμβάνουσα ἀνὰ ἓν τὰ χιονώδη ἐνδύματα ἀπεδίπλου μετὰ τριγμοῦ ἀνατινάσσουσα αὐτὰ καὶ οὕτως ἡπλωμένα ἁπαλῶς ἐπέθετεν ἐπὶ τῶν σχοίνων ἵνα στεγνωθῶσιν. Εἶτα ἐπλησίασε πάλιν πρὸς τὸ βαθύτερον μέρος τοῦ ῥύακος, ἐγονυπέτησεν, ἔνιψε τὸ πρόσωπον καὶ ἐν τῷ ὕδατι κατοπτριζομένη καὶ αὐταρέσκως μειδιῶσα ἐκτένισε τὴν κεφαλήν. Καὶ τέλος ἀναλαβοῦσα τὴν ἠλακάτην, ἣν εἶχε φέρει μεθ' ἑαυτῆς ἡ φίλεργος κόρη, ἐκάθησε καὶ ἤρξατο νήθουσα βραδέως. Ἀλλ' ὁ ὕπνος κατήρχετο ἐπὶ τῶν βεβαρυμένων βλεφάρων της· ἔκλινε τὸ σῶμα κατὰ γῆς ἐλαφρῶς, ἀπέθηκε τὴν εὔμορφον αὐτῆς κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ἀγκῶνος καὶ κρατοῦσα ἔτι τὴν ἠλακάτην ἐπὶ τοῦ στήθους ἀπεκοιμήθη τὸν γλυκὺν τῆς ἐργάτιδος ὕπνον.

Καὶ αἱ σχῖνοι κύκλῳ ἠμφιεσμέναι τὰ ποικιλόσχημα ἐκεῖνα λευκὰ ἐνδύματα ἐσείοντο ὑπὸ ἐλαφροῦ ἀνέμου, καὶ αἱ σεισοπυγίδες ἐχόρευον λουόμεναι καὶ ὁ ῥύαξ ἐκύλιε κελαρύζων ὕδατα ἐν τῷ ἡλίῳ ἀπαυγάζοντα ὡς δρᾶκες ἀργυρῶν νομισμάτων. . . Καὶ ἐν τῷ μέσῳ ὅλων αὐτῶν ἡ παρθένος ἐκοιμᾶτο. Ἥρεμος καὶ λευκὴ ὡς ἄγαλμα, μόνον τὰ χείλη ἐλαφρῶς προτείνουσα, ὡς ἐὰν ἐν τῷ ὀνείρῳ αὐτῆς ἀντήλλασε φιλήματα μετὰ τῶν ἀγγέλων.

Πτερύγισμα τρυγόνος ἠκούσθη τότε ἐπὶ τῆς πλατάνου. Ἐν τῷ κυνηγετικῷ ὁρμεμφύτῳ ἥρπασα τὸ ὅπλον καὶ ἐσκόπευσα. Ἀλλά, συλλογισθεὶς ὅτι θ' ἀφυπνίζετο ἐκ τοῦ κρότου ἡ κοιμωμένη κόρη, ἀφῆκα τὴν τρυγόνα ἥσυχον καὶ ἐξελθὼν ἀψοφητεὶ ἐπανῆλθον εἰς τὴν κατοικίαν μου—ἦτο ἤδη μεσημβρία.

. . . Ἡ ἱστορία μου ἴσως χαρακτηρισθῇ ὡς ἁπλῆ ἀνοησία. Ἀλλ' εἴθε τοιαῦται νὰ ἦσαν ὅλαι αἱ ἀνοησίαι τῆς ζωῆς μου!

Γεώργιος Δροσύνης.

ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΟΝ

Αἱ ἐργασίαι ἐν γένει εἰς χαλάρωσιν· τὸ *διάταγμα* τοῦ κ. Τρικούπη καὶ οἱ ἐν Σαμπούλ τραπεζιτικοὶ καρχαρίαι κατήντησαν τὴν ἀγορὰν ἀχρήματον. Ἐντεῦθεν οἱ ἀκόλουθοι σκηναὶ 1) ἐκλείψεις καθημεριναὶ μεσιτῶν, 2) ξυλοκοπήματα γενναῖα, ἀντὶ τῆς συνοπτικῆς διαδικασίας εἰς ὅλα τὰ χρηματιστήρια τοῦ κόσμου.

3) Ἀποκαλυπτήρια μεσιτῶν, ἐπαγγελλομένων πρότερον τὸν *τυχοδιώκτη* τὸν *κάλφα* τὸν *σαλεπτζῆ* καὶ ἄλλα.

4) Ἐλευθεροκοινωνήσεις χρεοκωπησάντων, καὶ νέα κρούσματα ἐκ τῆς ἐπανελεύσεως αὐτῶν εἰς τὸ χρηματιστήριον.

Πράξεις ἐν τῷ χρηματιστηρίῳ. Κωδωνοκρουσία, τὴν ἑνδεκάτην πρωϊνὴν ὥραν.

Ἀγοραὶ καὶ πωλήσεις ἀέρος καὶ *καινόια!* . . .

Μάγκας.

ΔΗΛΟΠΟΙΗΣΙΣ

Δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 110 τῆς 7 τρ. μηνὸς διακηρύξεως τοῦ Ἀδελφάτου τοῦ Δημοτικοῦ Νοσοκομείου ἡ *Ἐλπὶς* προσκαλοῦνται ὅσοι τῶν Κυρίων ἐπιθυμοῦσι ν' ἀναδεχθῶσιν ὡς ἐργολάβοι διὰ τὸ ἐπιὸν ἔτος 1883 ἅπαντα τὰ τρόφιμα κλπ. τὰ διαλαμβανόμενα εἰς τὴν προσηκόντως τοιχοκολληθεῖσαν διακήρυξιν, νὰ προσέλθωσιν ἐν τῷ συνήθει τῶν δημοπρασιῶν τόπῳ, ἀπὸ τῆς 9ης ὥρας Π. Μ. μέχρι τῆς 12ης τῆς μεσημβρίας, τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἡμέρας, ἤτοι τὴν 10, 11, καὶ 12 τοῦ ἱσταμένου μηνὸς τ. ἐ.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 7ῃ Δεκεμβρίου 1882.

Ὁ Διευθυντὴς τοῦ Δημοτ. Νοσοκομείου ἡ «Ἐλπὶς»

Τ. Μαράτος.